

[Glistrup]

bevirker, at udsendelsen ikke er en samtid-udsendelse, hvorfor man kan kile sig ind med et eller andet ophavsretligt forskruet begreb og sige, at søfolkene skal være anderledes og dårligere stillet.

Der er da heller ikke nogen, som har vo- vet fra denne talerstol eller i den offentlige debat i øvrigt at sige, at søfolkene skal være dårligere stillet. Nej, det, man har sagt, er bare, at det forslag, som fremskridtspartiet nu trofast har fremsat år efter år, kan man ikke vedtage, det vil man ikke have, man vil meget hellere lave det på en anden måde. Vi har en vældig dygtig kulturminister her i lan- det, og denne vældig dygtige kulturminister har altså fundet en anden facon, hvorpå han kunne løse problemet, sådan at vi kom frem til det, som vi alle sammen synes er et til- fredsstillende resultat. Kan det da ikke snart gå op for dette tings flertal, at det kan ikke nytte noget, at vi nu på syvende år fortrøster os med, at vi har denne vældig dygtige kul- turminister, der nok skal forstå at løse pro- blemerne i næste måned eller næste måned igen. Ved alle de debatter, vi har haft her i folketinget, hvor sagen første gang dukkede op i 1972, har vi fået at vide, at nu evner kulturministeren at få det løst. Men se, hvor- dan det er gået! Vi har i tillid til kulturmini- sterens forsikringer stemt ud fra betragtnin- gen: ja men det er da helt okay, så venter vi lige til næste måned, så klarer ministeren problemerne for søfolkene. Der er bare gået både næste måned og Dyrehavsbakketiden med og det følgende år, og vi står i præcis den samme ulykkelige, uværdige, uantagelige situation.

Disse erfaringer burde efterhånden belære os om, at der på dette som på så mange an- dre områder kun er én eneste holdbar vej frem, nemlig at stemme for de forslag, der kommer fra fremskridtspartiets side. Det er den måde, man kan løse problemerne på; på anden vis får vi ikke nogen løsning af spørgsmålene, som virkelig kan klare de pro- blemer, vi står over for.

Fremskridtspartiets forslag går ikke nogen som helst interesser for nær. Ophavsmænde- ne får deres honorarer direkte fra Danmarks Radio ved den oprindelige kontrakt med Danmarks Radio. Hvis man derimod skal til at følge kulturministerens løsningsmodel, når den engang i 1987 eller 1997 bliver søsat, så vil den jo kun løse problemerne for nogle få

måneder, for når disse få måneder er gået, ja, så kommer den ene organisation og den anden organisation og forlanger deres hono- rarer forhøjet, og så kommer der afbrydelser i søflokkenes fjernsynsbetjening. Selv om den kunne gennemføres, ville den model, som kulturministeren taler for, derfor ikke være nogen god løsning. Den vil give anledning til idel uro om et problem, som fortjener at bli- ve løst både i enighed og ro og værdighed.

Vi skal ikke stemme endeligt om forslaget i dag, det skal vi først gøre på fredag, men jeg synes, der har været al mulig grund til allerede nu her ved andenbehandlingen at gøre opmærksom på, at de erfaringer, vi har gjort med denne sags langstrakte behandling, ganske og aldeles entydigt fører til, at også andre partier skal gå den samme vej, som vi nu lykkeligvis har set i betænkningen at kristeligt folkeparti er vandret, nemlig forstå, at det er fremskridtspartiets løsningsmodel der er den rigtige. Forhåbentlig er tiden fra nu af til fredag lang nok til, at folketingsflertallet kan ombesinde sig og komme over på kriste- ligt folkepartis og fremskridtspartiets linje.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Når kristeligt folkeparti har valgt at støtte dette forslag, må det ses på baggrund af de mange års arbejde, der har været for at få ændret denne lov, sådan at vi opnår det fuldstændig naturlige, at danske søfolk får mulighed for at se det samme, som vi kan se herhjemme.

Der ligger også det i det, at vi snart ikke længere tror på de løfter og de ord, der gang på gang bliver sagt, at nu er det løst, eller nu er det næsten løst, nu skal vi løse det om nogle måneder. Vi kan ikke være bekendt, at forholdene er sådan, og derfor mener vi, det er rigtigt, at vi får markeret, at det er en sag, der haster. Det er en sag, som vi ikke kan være bekendt at vi ikke har løst for lang tid siden, og den løses absolut ikke ved snak, men kun ved handling.

Mølgaard (DR):

Ganske kort dette: retsforbundets folke- tingsgruppe er enig i, at der er et pressions- behov, og vi agter at stemme for det af frem- skridtspartiet fremsatte og af kristeligt folke- parti støttede lovforslag.